

Negen
perfecte
vriendjes

Negen
perfecte
vriendjes

René van den Abeelen

ISBN: 9789464483208

© René van den Abeelen

1 Minou

Toen onze buren, de Niemeijers, van een kennis een jong katje kregen, kwamen mijn ouders er natuurlijk ook niet meer onderuit; er moest een katje komen.

Jaren eerder hadden we er ook al één gehad, maar die inwoning was van zeer korte duur geweest.

Het diertje dat wij toen binnenhaalden, was afkomstig uit een huis aan het andere eind van de Perenstraat.

Niet alleen was het diertje eigenlijk al voorbij de leeftijd waarop ze nog zonder moeite wennen aan een nieuwe omgeving, ook was het gewend aan een tuin.

Op onze tweede etage resulteerde dat ogenblikkelijk in zeer onzindelijk gedrag en een enorme behoefte aan meer ruimte dan wij konden bieden. Kortom, na slechts enkele dagen werd het rossig rode beestje weer afgeleverd bij zijn vorig huis en hoeveel wij ook van katten hielden, we waren blij dat we ervan af waren.

Nu er, een half jaartje na de entree van de buurkat, ten tweede male besloten was zo'n eigenwijs leventje binnen te halen, werd wel

de voorwaarde gesteld dat het diertje jong en zindelijk moest zijn.

Uiteraard was er al spoedig een exemplaar gelokaliseerd dat aan deze dwingende eisen voldeed.

De kennis van de burens had nog een cypers exemplaar over uit een nieuw nestje en als wij de gebruikelijke beloften deden, kon zij worden afgehaald. De overdracht werd vastgesteld op een zaterdagavond, mijn grootouders waren toen bij ons op bezoek. In de auto van de buurman ging ik naar het huis waar ons toekomstig vriendje nog woonde, samen met mijn buurmeisje en haar jongere broertje.

Toen wij waren gearriveerd, bleek het katje zeer gezond en intelligent, want het had zich verschanst onder het fornuis vanwaar het op comfortabele afstand naar die mensen keek die er allemaal net niet bij konden.

Het duurde even voor buurman ten koste van een ontvelde hand het miniatuurtje uit haar schuilplaats wist te worstelen, waarna het gezeten aan een schoteltje melk haar nederlaag mocht verwerken.

We reisden af, buurman sturend in een auto met opgewonden kindergeratel en een zeer trillerig katje in een reusachtige handdoek.

Thuisgekomen leidde de eerste sprint naar het hoekje onder het televisietafeltje waar ogenblikkelijk een plas werd gedaan. Met grote ogen werd de rest van de avond de nieuwe omgeving en zijn bewoners gadeslagen.

De naam werd Minou, omdat het nu eenmaal een poes betrof en wanneer het in haar eigen belang was, werd daar op den duur inderdaad naar geluisterd.

Minou had spoedig door dat het vrouwtje en de diverse baasjes kattengek waren en al spoedig vond ze het goed dat wij ook in het huis woonden.

's Nachts verbleef ze in een riante mand in de keuken waar ik haar op zaterdag en zondagochtend, als mijn ouders nog in bed lagen, uithaalde om gezellig in mijn kamer te bivakkeren.

Dat werd een heel ritueel. Zo om een uur of acht ging ik even naar het toilet om daarna, behoedzaam de steevast piepende en krakende planken in de vloer van de gang te ontwijken, naar de keuken te koersen.

Onderweg tikte ik zachtjes op de deur van mijn broertjes kamer die dan gewapend met een stuk speelgoed of een boek achter mij aan naar mijn kamer

verhuisde, terwijl ik Minou verzocht niet hard te miauwen.

Minou verdween onder de dekens, zat zich te wassen op mijn hoofdkussen, ging achter het gordijn op de vensterbank naar buiten zitten kijken, kortom: leefde het leven van een eigenzinnige poes. Wanneer echter mijn ouders uit bed kwamen, wilde ze met spoed mijn kamer uit, want dan was er eten op komst en dat had voorrang.

De kat van de burens, een halfzus van onze Minou, tierde even welig en de beide dames wisten van elkaars bestaan omdat ze beide geregeld op de balkons te vinden waren. Ze waren niet op elkaar gesteld, maar vooral Minou wilde wel op bezoek, vermoedelijk om haar-van-hiernaast eens om de oren te meppen.

Aan het ene eind van ons balkon bevond zich een ondiepe kast, maar aan de zijde waar ons huis grensde aan dat van de Niemeijers stond er slechts een één steens muurtje. Een beletsel van nul en generlei betekenis, zoals ons al snel werd gedemonstreerd.

Minou sprong op het muurtje en wandelde naar het volgende balkon. Met de regelmaat van een klok konden de benedenburen katten in de lucht zien hangen, als ze op tweehoog

weer werden uitgewisseld. Het werd een beetje vervelend en na onderling overleg kwam er een gaasconstructie die de visites zou voorkomen.

Het leek even te werken, tot Minou een manoeuvre bedacht die het publiek het zweet in de handen bracht. Zij liet zich stomweg vallen, klauwde omhoog en bereikte zo de andere kant van het gaas om alsnog op het buurbalkon te geraken.

Het gaas werd naar beneden doorgetrokken, waarna Minou ontdekte dat een sprong van de balkonrand op het scheidingsmuurtje heel wel te doen was.

En dus verrees er gaas tussen dakgoot en het muurtje; op zo'n manier dat er inderdaad geen doorkomen meer aan was. Verongelijkt zat onze inwoning dan naar al dat hekwerk te kijken.

En vermoedelijk uit wraak bezorgde ze ons een keer de schrik van ons leven door, toen wij op een zomeravond in de voorkamer tv keken, plotseling buiten in de vensterbank te verschijnen.

Ze was blijkbaar over het hoofd gezien in mijn kamer waar het raam open stond. Een wandelingetje op mijn vensterbank, een klein sprongetje en daar kwam mevrouw,

vriendelijk naar binnen blikkend, twee etages boven een hele harde stoep.

Haar halfzus is op die manier nog eens naar beneden getuimeld, een paar jaar later. Enkele dagen wat moeilijk lopen was alles wat zij ervan overhield.

Minou heeft onze verhuizing naar de Beeklaan net niet gehaald. Ze was pas zeven en een half jaar toen de dierenarts erger voorkwam. Een erg lege mand en de diverse etensbakjes stonden keihard in het zicht toen mijn moeder met alleen maar een tas thuiskwam.

Gelukkig zaten we een paar weken later in een huis waaraan geen herinneringen aan ons huistijgertje kleefden.

2 Gelukkig nieuwjaar!

In november 1981 haalden wij onze eigen Minou in huis; vernoemd naar de poes die mijn ouders destijds namen en de eerste van het clubje dat uiteindelijk uit vijf katten zou bestaan. Hij was dus pakweg veertien weken oud toen het Oud & Nieuw was. Wij zouden die jaarwisseling bij mijn moeder doorbrengen, in haar flat op elf-hoog in Den Haag, en we waren er eigenlijk niet zo blij mee dat Minou tijdens al het vuurwerk dus alleen thuis zou zijn. Mijn moeder bracht uitkomst door te zeggen 'neem 'm dan mee'. En dat deden we. Op die donderdagmiddag namen wij Minou dus (nog per fiets) mee naar het huis van mijn moeder.

In ons eigen huis hadden wij, ook al omdat we zo'n jong katje in huis hadden, geen kerstboom. Bij mijn moeder stond er wel één; geen echte kanjer, maar wel een volwaardige boom, helemaal opgetuigd met de ballen en slingers en piek die mijn ouders misschien wel twintig jaar eerder hadden aangeschaft. Overwegend zilverkleurig, want mijn ouders vonden dat mooier dan al die kleurige versiering.

Wij plaatsten onze fietsen in de kelderbox en stegen elf etages met de lift. Daarna de paar passen over de galerij en vervolgens kon Minou de reistas uit worden gehaald om zijn eerste stapjes te zetten in een woning op meer dan dertig meter hoogte. Een historisch moment ;-)

We bevrijdden hem uit zijn tas in de huiskamer. Terwijl ik hem in mijn armen had, werd hij welkom-geknuffeld door mijn moeder, die ook gek is op katten. Daarna zette ik Minou op de grond: 'nou joh, ga maar eens rondkijken.'

Vijftien seconden later lag de kerstboom in zijn volle lengte languit op de grond. De piek, dus zo'n twintig jaar onbeschadigd in gebruik, volledig aan scherven. Mijn moeder zag er de humor wel van in. Gelukkig.

De rest van die dag gedroeg Minou zich best netjes. Af en toe moesten we hem even ergens een beetje wegduwen ofzo, maar er volgden geen nieuwe rampen.

Toen 1982 een uur of twee oud was, vonden we het welletjes en troffen we voorbereidingen om te gaan slapen. Marian en ik zouden de nacht doorbrengen in de vroegere kamer van mijn broer, die was doorgeschoven naar mijn kamer toen Marian

en ik op onszelf gingen wonen. Minou bleef bij ons. Slapen kon hij natuurlijk gewoon lekker bij ons op bed en verder stond er een kattenbak, water en brokjes, want er was van alles meeverhuisd.

Zo ook een nieuw doosje met gistsnoepjes; een traktatie waar hij er iedere avond een paar van kreeg. Niet te veel, want daar was hij nog te jong voor. Dat doosje zat in Marian's handtas, die ze naast een stoel op onze slaapkamer had gezet. En terwijl wij sliepen, ontdekte Minou dat die tas niet goed dicht zat. Wat zich toen heeft afgespeeld, hadden het graag gefilmd. Het moet een één-persoons feestje zijn geweest.

De volgende ochtend restten er alleen nog wat kruimels en schilfertjes maar verder waren alle snoepjes verorberd. En Minou had dorst. Erge dorst! Begrijpelijk.

Voor hèm was 1982 in elk geval schitterend begonnen!

3 Zwart-witte ridder

Bobbel was destijds onze tweede kat. Minou was ongeveer één jaar bij ons toen ik bij een dierenwinkel in het centrum van Den Haag, tijdens mijn lunchpauze, Bobbeltje ontdekte en hem ogenblikkelijk meenam.

Hij was niet alleen gitzwart maar vooral ook kogelrond en dat was aanleiding voor zijn naam. En die hield hij in ere want Bobbeltje groeide uit tot een bijna acht kilo zware lobbies, die verbazend snel kon zijn.

Van mensen zeggen we vaak 'dikke mensen zijn gezellige mensen' en zoiets had Bobbel ook. Om te beginnen was hij cum laude geslaagd op de opleiding Vrijsok en daarnaast was hij met iedereen vriendjes.

Dat Minou hem destijds met vervaarlijk gegrom begroette en hem drie dagen lang als zeer ongewenst huisgenootje behandelde, heeft Bobbel hem nooit kwalijk genomen en na die drie dagen waren ze de beste vrienden. Later bleek dat Minou sowieso bij elke nieuw gearriveerde soortgenoot drie dagen de beledigde meneer uithing en dat het daarna vergeten en vergeven was. Toen ik Pamela en Thomas introduceerde, liep Minou te grommen en toen er een jaar later in hun

speciale kattenkamertje drie nieuwe friemeltjes ter wereld kwamen, zat Minou direct weer humeurig te brommen in de vensterbank.

Bobbel niet. Bobbel vond het allemaal reuze interessant en waar zelfs trotse pappa Thomas niet bij zijn pasgeboren nageslacht werd geduld, mocht Bobbel voorzichtig komen snuffelen. Pamela hield het in de gaten, maar ze vond het goed. Van Bobbel was geen gevaar te duchten.

De jaren daarna werd steeds duidelijker dat Bobbel en Pamela 'wat hadden'. Pamela, het ranke, zeer mooie lapjespoesje, voelde zich totaal op haar gemak bij die kolossale zwart glanzende oom die haar nooit eens even nazat of in een hoekje klemzette, zoals Thomas en later ook zijn zoontje Beertje nog wel eens deden. Bobbel had een beetje verkering met Pamela en hij zat er niet mee dat ze kinderen had van haar eigen broer.

Het zal in een zomer midden jaren negentig zijn geweest dat ik 's middags in de tuin wat zat te lezen toen ik begon te beseffen dat ik Bobbel al een tijdje luidkeels hoorde miauwen. Onze katten kwamen nooit buiten maar omdat het raampje boven de keukendeur en het raampje van de

kattenkamer op één hoog op een kier openstonden, kon je zoiets in de tuin wel horen.

Ik sloeg mijn boek dicht en stond op. ‘Mauw!’ klonk het dringend vanuit huis en volgens mij kwam het vanaf één hoog. Ik ging naar binnen en hoorde een nieuwe kreet die inderdaad van boven kwam.

In het halletje op de eerste etage stond Bobbel die mij hard miauwend begroette. “Wat is er, Bobbel?” vroeg ik. ‘Mauw!’ riep hij. En toen zag ik dat de badkamerdeur openstond. Die was blijkbaar niet goed dichtgedaan en dus hadden onze huisgenootjes hun kans schoon gezien om daar eens rond te gaan snuffelen. Dat was op zich niet erg geweest, maar het raam boven het bad stond een stukje open. En toen ik me dat realiseerde, schoot ik daaropaf. Ik boog me uit het raam en zag, schuin onder me en een metertje verderop, Pamela ineengedoken in de dakgoot boven de erker zitten. Die suffe poes was tijdens haar verkenning het raam uitgewandeld, was een stukje omlaaggegleden over de dakpannen en zo de goot ingeschoven. Daar was ze waarschijnlijk zo van geschrokken dat ze niet meer voor- of achteruit durfde, en dus zat ze ineengedoken

af te wachten wat de Grote Boze Wereld nu verder van plan was.

Bobbel heeft dat allemaal niet kunnen zien. Om dat raam te bereiken, had hij op de rand van het bad moeten springen en dan het raam uit moeten klauteren en dat waren dingen waar hij niet toe in staat was. Maar waarschijnlijk heeft hij zijn vriendinnetje wel naar buiten zien glippen. En misschien heeft ze na haar schuiver zelf ook nog wel zitten miauwen. Maar ze zat aan de voorkant van ons huis in de dakgoot en haar zachte stemmetje had ik in de achtertuin nooit kunnen horen.

En dus sloeg Bobbel alarm. Want hij mocht dan niet in staat zijn om Pamela zèlf te hulp te schieten; de baas zou dat vast en zeker wel lukken. De baas kon alles. De baas greep in als Thomas en Beertje hem af en toe een beetje te erg achterna zaten. De baas kom hem zo hoog optillen dat hij ook eens naar al dat moois boven in de vitrinekast kon kijken. En nog beter: de baas had hem destijds zelf in die winkel uitgezocht en mee naar huis genomen! Kortom: als Bobbel maar hard genoeg zou gaan zitten schreeuwen zou het baasje beslist komen kijken wat er aan de hand was.

En hij had gelijk. Toen ik had gezien wat het probleem was, haalde ik in sneltreinvaart een laddertje en ging ik naar buiten om onze lapjesprinses uit de dakgoot te vissen. Ze was één krampachtig klompje poes dat zo onder de indruk was van haar Grote Avontuur dat ik haar in alle houdingen had kunnen induwen of uitvouwen. Net als die rubber poppetjes met ijzerdraad armpjes en benen.

Met Pamela in één hand tegen mijn borst gedrukt en in de andere hand het laddertje ging ik weer naar binnen. Ik zette het poezenbeest voor Bobbeltje op de grond zodat hij met eigen ogen kon zien dat zijn actie succes had gehad. En tegen Pamela zei ik: “nou sufsmurf. Je mag Bobbeltje wel dankbaar zijn, want hij heeft het baasje gewaarschuwd!” Dat dankbetuigingen werden echter nog even uitgesteld want om te beginnen rende Pamela naar de huiskamer om zich onder de bank eens uitgebreid te gaan zitten wassen. Later die middag lag ze op Thomas’ bankje als vanouds rustig te slapen; lekker warm tegen haar Grote Redder.

Toen ik het toneeltje gadesloeg, keek Bobbel me even aan. Hij kneep zijn oogjes wat toe en gaf Pamela een likje.

4 Het kattenterras

Ik liep gistermiddag even binnen bij één van de warenhuizen in Almere en daar kwam ik over de afdeling gordijnstoffen. Er was net een verkoopster bezig om zo'n zware rol vitrage weer op te rollen en ik moest ineens terugdenken aan de tijd dat wij nog in Den Haag woonden, in ons eerste huis. We hadden daar een etagewoning met een balkon op het zuiden. Toen we daar bijna een jaar woonden, kocht ik bij een dierenwinkel een katje. Na werktijd, zo rond half zes zal het geweest zijn. Ik liep in die winkel rond op de afdeling waar de jonge katten en honden in grote kooien op een baasje zaten te wachten. Allemaal zo'n zelfde stenen bak met water in een hoek en allemaal kranten op de vloer. Het heeft altijd een wat armoedige aanblik, vind ik. En niet erg diervriendelijk. Na wat rondsnoffelen, zag ik een katje dat me wel wat leek. Cyfers en met een zeer verbaasde blik in zijn ogen. Hij had beslist geen idee hoe hij in die kooi terechtgekomen was, dat straalde ervan af. Net toen ik voor mezelf zat te besluiten dat dit exemplaar me wel aansprak, kuchte hij een paar keer. Nee dus, dacht ik, en kwam weer overeind. Want zo zijn we ook wel weer, wij

mensen. Nieuw huisdier prima, maar wel helemaal APK graag.

Het diertje in de volgende kooi rook blijkbaar zijn kans. Hij stond meteen recht overeind en miauwde op volle kracht. Ook cypers, waarschijnlijk een broer of zus van de vorige. En omdat deze er net zo aardig uitzag, maar niet kuchte, ging-ie mee. Compleet met een kattenbak, een zak grint, wat blikjes en bakjes, op de fiets naar huis. Het was november en al aardedonker en in het kratje op mijn stuur zat onze nieuwe huisgenoot wat wankelig omhoog te kijken, naar de passerende straatlantaarns. Hij was benieuwd wat er ging gebeuren, dat was duidelijk te zien.

De verkoper had zijn biologische kennis even in de strijd gegooid en vastgesteld dat het een poesje was, en thuisgekomen kreeg ze de naam Minou, Frans voor katjesbloem.

Minou voelde zich idioot snel. 's Nachts kroop ze gezellig bij ons op bed en als je dan de volgende ochtend wakker werd, lag ze opgerold tussen onze hoofdkussens, te ronken. Tot die ochtend, toen we haar een paar weken hadden, dat ik wakker werd en ze zich zat te wassen. Eerst dacht ik dat ik het me verbeelde, maar al gauw begreep ik dat wat ik

zag, bewees dat de verkoper het fout had gehad. Minou was geen poesje!

Wij zaten er niet mee; poesje of katertje, wij vonden het even leuk. En om nou die naam te gaan veranderen. Je bezorgt zo'n beest alleen maar een identiteitscrisis.

Na een jaar haalde ik bij een andere dierenzaak onze tweede kat af. Gitzwart en tonnetjerond. Bobbel noemden we hem dan ook.

Na drie dagen geblaas en gegrom gaf Minou de strijd op en ontdekte hij dat je met Bobbel eigenlijk best kon lachen. Dikke vrienden werden ze.

Drie jaar later arriveerden Thomas en Pamela, broer en zus. Respectievelijk rood met wit en een lapjeskat. Minou had er eerst weer problemen mee en werkte zijn hele programma van geblaas en gegrom maar weer af, maar Bobbel vond het wel leuk allemaal.

Een jaartje later was hij ook degene die voorzichtig mocht komen snuffelen bij het nestje dat ons Beertje en Lady opleverde. Want Bobbel deed niemand kwaad, dat wist Pamela instinctief. Bobbel was gewoon een grote goedzak. Van een kilo of zeven inmiddels, want hij had een naam hoog te houden.

Lady ging naar vrienden van ons en vanaf die dag leefden wij dus met vijf katten die het verbazend goed met elkaar konden vinden. Vooral 's winters, als de hele meute voor de gashaard lag, was het af en toe een hele klus om te bepalen van wie nu deze staart of dat achterpootje was. Eén enorme kluwen kat, zagezegd. Gezellig hoor!

We lieten onze katten nooit buiten. Het idee dat je 's avonds de deur op slot draait en dat je niet weet waar ze uithangen... wij moesten er niet aan denken. Op balkon kwamen ze wel; 's zomers, als wij daar ook zaten. Maar ik vond het wel vervelend dat ze, als wij aan het werk waren, de hele dag geen buitenlucht roken. Nu hadden wij boven de balkondeur in de keuken zo'n klapraam. Zo'n bovenlicht dat je met zo'n handle naar buiten open kan doen. En ik kreeg een idee. Ik kocht een plank en wat plankdragers en een rol gaas. Onder de overhangende dakgoot maakte ik wat bekend werd als Het Kattenterras. Ruim twee meter lang, een centimeter of veertig breed en helemaal afgeschermd met gaas, toegankelijk via dat bovenlicht. Het enige wat ze daarvoor moesten doen was naar boven klauteren. Via de vitrage...

En daar moest ik gisteren weer aan denken in dat warenhuis. Want eens per jaar stonden wij zelf bij de afdeling gordijnstoffen van zo'n winkel in Den Haag. En dan vroegen we om stof voor vitrage. Wit graag! Welk motief? O, dat doet er niet toe. Als het maar sterk is. Ziet u: mijn katten moeten er in naar boven kunnen klimmen.

Waarna je de verkoper zag denken: zoouo, die is goed gek!

Ik was gisteren benieuwd of die verkoopster in dat Almeerse warenhuis ook weleens zo'n klant had gehad...

5 Volgens mij hoor ik gepiep

zei Marian op de vroege ochtend van woensdag 13 augustus 1986. Het was net half zeven geweest. Ik was in die tijd met ziekteverlof omdat ik af & toe sterretjes zag, en mijn wekker stond dus niet aan.

"Joh, dat kan niet", zei ik. Maar ik klom toch vlug uit bed. We wisten inmiddels een aantal weken dat Pamela in verwachting was, maar zó ver kon het nu toch nog niet zijn?

We liepen naar het eind van de gang, waar Minou, Bobbel, Pamela en Thomas hun eigen kamertje hadden, waar we ze 's nachts altijd opsloten. Geriefelijk hoor: twee grote plastic manden met van die dunne kussens erin, kattenbakken, eten en drinken onder pootbereik, gaskachelkje aan de gevel en een brede vensterbank met uitzicht.

Met ons oor tegen de deur wachtten we in spanning af. Het duurde even, maar toen hoorden we inderdaad hoog, zacht piepen. Voorzichtig deden we de deur open. Minou zat op de vensterbank, compleet met een frons op zijn gezicht. Te brommen. Bobbel en Thomas vluchtten de gang op, en Pamela... lag op haar rechterzij met duidelijke weeën... met pal

naast haar een zeer klein, zeer nat
lapjespoesje!

Het was dus wel degelijk zo ver. Wij hurkten voorzichtig naast Pamela, die dus gewoon lekker op het zeil was gaan bevallen in plaats van de kartonnen doos met handdoeken te gebruiken, die we voor alle zekerheid al ruim een week geleden hadden klaargezet.

Minou maakte nu ook dat hij wegkwam, nog altijd brommend. Hij had nog nooit een bevalling meegemaakt, had nog nooit een pasgeboren katje gezien, maar begreep dondersgoed dat er weer een kat bij was gekomen, en dat zou hem weer aandacht schelen. Een doodgoed beest was het, maar errug jaloers.

Het pasgeboren poesje lag zeer onelegant plat op de buik op het zeil. De onwaarschijnlijke dunne, bijna kale pootjes aan weerszijden uitgespreid, want ze was natuurlijk nog niet in staat ook maar iets aan haar houding te veranderen. Een klein, potsierlijk staartje had een krulletje naar rechts. De vacht was piekerig nat, maar de kleuren wit, rood en zwart waren duidelijk zichtbaar.

Ik rende zo geluidloos mogelijk naar de huiskamer om mijn fototoestel te halen. Minou, Bobbel en Thomas flitsten mee naar

binnen en dat kwam me eigenlijk prima uit. Ik pakte mijn toestel en ging terug naar het kattenkamertje, de deur van de huiskamer achter me dicht trekkend. Zo, de heren moesten zichzelf voorlopig maar vermaken; Pamela had genoeg om mee bezig te zijn. Terwijl ik mijn toestel scherp stelde, kwam nummer twee eraan. Een rood met wit miniatuur ventje werd de wereld in geperst. Met zijn koppetje pal voor de snuffel van zijn zusje, kreeg hij het laatste zetje. Zodra hij eruit was, beet Pamela de navelstreng door en begon ze 'm schoon te likken.

Ik belde mijn moeder op om door te geven dat we een nestje hadden. Ze reageerde opgetogen.

En intussen ging Pamela door voor nummer drie. Dat ging wat vlotter, maar toen we het diertje zagen, schrokken we. Het was ook een lapje, maar ze zag er vreselijk kwetsbaar uit: veel dunner dan haar zusje en broertje, en ook een stukje kleiner.

We hadden meteen het idee dat drie jonkies misschien iets te hoog gegrepen was voor Pamela. Zelf was ze per slot van rekening ook maar een kleine, tengere poes.

Een half uurtje later was mijn moeder bij ons: stomverbaasd dat de kleintjes al zo'n

herkenbare tekening hadden. Ze had verwacht dat dat pas wat later duidelijk zou worden. Pamela was intussen klaar met het wassen van haar kindertjes, en wij besloten haar een wat comfortabeler plek te geven dan op het zeil in hun kamertje. We haalden de drie heren uit de huiskamer en gaven haar daar een plekje, met het kleine grut. Omdat we het één en ander hadden gelezen over hoe zo'n bevalling in zijn werk gaat, haalden we een bakje water voor Pamela waar ze inderdaad direct dankbaar uit dronk. Vervolgens een doek over haar heen, want, geheel volgens het boekje, ze begon heftig te rillen van de krachtsinspanning. Dat bibberen was vlot over en langzaam kwam ze tot rust. De oudste twee lagen bij haar te drinken en zij lag, met een voldane glimlach, een beetje bij te komen. Het zorgenkindje deed echter niet mee, en dus haalden wij zodra de dierenwinkel in de buurt open was een klein flesje met een speen om zelf te gaan voeden. Met heel kleine beetjes kregen we er die dag melk in. 's Avonds besloten we deze nacht om beurten bij haar te waken om haar zoveel mogelijk te laten drinken.

En terwijl zo'n beetje heel het land om ons heen sliep, zat één van ons te waken in een huis dat ineens zeven katten telde.

6 Onze katten & Gurk

Wij woonden net een half jaartje samen toen ik op een zaterdag bij een dierenwinkel in de Haagse binnenstad een dwergkonijntje kocht. Gurk noemden we haar.

Weer een half jaar later pikte ik bij een andere dierenwinkel onze eerste kat op: Minou.

Ongebruikelijke naam voor een kater, maar dat is in een ander verhaal al eens uitgelegd.

Tien maanden later arriveerde kat nummer twee, die de onsterfelijke naam Bobbel kreeg. Driemaal raden waarom.

Drie jaar later haalde ik Pamela en Thomas erbij, en het jaar daarop zorgden die voor een nestje: Lady, Beertje en Ukkie, die helaas na acht dagen overleed. Lady ging naar een vroegere schoolvriend van mij en vanaf dat moment hadden wij dus vijf katten rondwandelen.

Plus nog altijd Gurk, die hoofdzakelijk in haar kooi zat naast een lage kast in de huiskamer. Als die kooi moest worden schoongemaakt, lieten we Gurk in de achterkamer rondrennen. Dat zorgde niet alleen voor her en der wat keuteltjes, maar ook voor vijf katten die allemaal rechttop achter de schuifdeur stonden, om vanuit de voorkamer te kunnen

zien wat dat rare beest uitvoerde. Ze zouden er graag bij willen. Toen Beertje nog een kitten was, zat hij vaak stomverbaasd de kooi in te kijken. Wat daar voor rare kat zat, begreep hij totaal niet.

Uiteindelijk namen wij de proef op de som.

We lieten Gurk op een avond uit de kooi.

Uiteraard werd ze in minder dan geen tijd klem gelopen door vijf katten die haar zo ongeveer plat snuffelden, maar er gebeurde niets en Gurk reageerde heel rustig.

Vanaf dat moment haalden wij Gurk uit haar kooi, zodra wij thuis waren. Ze had dan de beschikking over de voor- en achterkamer. De gang ging ze niet op, want daar lag zeil, en dat vond ze blijkbaar helemaal niets.

Om het allemaal wat makkelijker te maken, knipte ik een aantal tralies van haar kooi door, en ik soldeerde zo'n deurtje dat ook in vogelkooitjes zit. Dat deurtje stond dus open als wij thuis waren en Gurk moest zelf maar zien wat ze wilde. Haar keuteltjes troffen wij altijd netjes in die kooi aan, dus ze gedroeg zich voorbeeldig.

Minou, Bobbel, Pamela, Thomas en Beertje gedroegen zich trouwens net zo goed: Gurk werd volledig gerespecteerd en had niets te vrezen. Vooral 's winters leverde dat

prachtige momenten op. Dan lagen er vijf katten te bakken voor de gashaard, en geregeld kroop Gurk daar tussen. Als een kat zich lag te wassen, kreeg Gurk vaak ook gewoon even een lik mee. Dan zat ze even alert met haar oren omhoog af te wachten wat er verder gebeurde, maar als het daarbij bleef, klaptten de oortjes weer naar achteren en werd er gerieflijk doorgesuft.

Een doodenkele keer gebeurde het dat bijvoorbeeld Beertje haar een beetje te opdringerig benaderde als ze ergens in de kamer zat. Dan ging ze wat meer rechtop zitten en stampte ze een paar keer met een achterpoot. Dat was al voldoende om de te vrijpostige bezoeker rechtsomkeert te laten maken. Het was een vreselijk eigenwijs gezicht als je dat kleine lichtgrijze diertje zo een volwassen kat zag weerstaan. Prachtig. Gurkje is ongeveer acht en een half jaar oud geworden en dat is voor een dwergkonijntje een keurige score.

Ze had het blijkbaar erg naar haar zin, met die vijf vriendjes.

7 Nieuwe vriendjes

We kwamen in 2003 van onze vakantie in het Wilde Westen terug in een zeer stil huis. Bijna twee maanden eerder was Thomas overleden en voor het eerst sinds drieëntwintig jaar waren er geen katten in huis.

Het viel vies tegen.

Na ons bezoek aan Dallas, waar we uitvoerig de locatie van de moord op JFK hadden bekeken, waren we zuidelijker gereisd, naar Houston. Onderweg hadden we in één van de ontelbare malls die we inmiddels hadden bezocht, echt alles op alles moeten zetten om niet genadeloos voor de bijl te gaan voor twee prachtige kleine katjes die we in een dierenwinkel ontdekten.

Het was natuurlijk fantastisch geweest als we katten uit de V.S hadden kunnen meenemen en het waren verschrikkelijk mooie boefjes geweest, maar we hadden nog twee weken voor de boeg, waarin een aanzienlijke aantal mijlen afgelegd zou gaan worden en al met al was dat dus gewoon geen doen.

Met pijn in het hart reden we uiteindelijk weg, maar er werd tijdens de trip nog vaak aan de kleintjes gedacht. Natúúrlijk had het niet

gekund... maar had het nou ècht niet gekund?

Nee, natuurlijk niet. Toch?

Marian moest een paar dagen eerder weer aan de slag dan ik en in de loop van een donderdagochtend was ik de stilte in huis helemaal zat: er moesten dringend nieuwe vriendjes komen!

Ik belde met een grote dierenwinkel in de binnenstad maar die had geen kittens in voorraad en ook bij nummer twee ving ik bot.

Ik besloot mijn geluk te beproeven bij een dierenwinkel in Bussum, zó ver uit de buurt was dat natuurlijk niet.

“We hebben zelf geen katjes, maar ik geloof dat er in de etalage nog een advertentie hangt van een mevrouw die een nestje heeft. Ik ga even voor u kijken.”

En jawel: in Huizen werden een katertje en een poesje aangeboden. Precies wat ik zocht!

“Ik heb uw nummer gekregen van een dierenwinkel in Bussum omdat u een nestje katten heeft,” verklaarde ik de mevrouw die de telefoon opnam.

“Ja...”.

Stilte.

“Heeft u de katjes nog?”

“Ja, die heb ik nog.”

Stilte.